

غزاله حسین پور
gh.hoseinpour@shahraranews.ir

خانه سینما؛ مؤسسه‌ای مستقل و غیرانتفاعی، بزرگ‌ترین نهاد صنفی سینماگران ایران است که در سال ۱۳۶۸ با نظارت وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی تأسیس شد. هدف از تشکیل این نهاد، کمک به پیشرفت فرهنگ و هنر کشور با تلاش در حفظ و صیانت حقوق مادی و معنوی دست‌اندر کاران حرفه‌ای در امر تولید، توزیع و نمایش هنر صنعت سینما از طریق ایجاد امنیت‌شغلی، تأمین اجتماعی و همچنین کمک به فعالیت‌های فرهنگی، پژوهشی و آموزشی به منظور ارتقای دانش معنوی و حرفه‌ای اعضاست.

این نهاد صنفی در سال‌های اخیر درگیر مشکلات و حواشی مختلفی؛ از جمله انحلال در سال ۹۰ از سوی وزیر فرهنگ و ارشاد وقت بود که در نهایت پس از دو سال با دستور علی جنتی، وزیر فرهنگ سابق، بازگشایی شد. ماجراهای خانه سینما، شنبه شب گذشته، میان کیوان کثیریان و همایون اسعدیان در فضای مجازی اینستاگرام به بحثی طولانی کشیده شد که خلاصه‌ای از آن را در ادامه می‌خوانید.

اسعدیان، رئیس هیئت مدیره چهاردهمین دوره خانه سینما، با بیان اینکه وقتی دشمن مشترک وجود داشته باشد، اتحاد شکل می‌گیرد، به انحال این نهاد اشاره کرد. به گفته او سال ۹۱ با اتحاد سینماگران در تاریخ صنفی ایران اتفاقی بی‌سابقه رخ داد. با بازگشایی خانه سینما، صنف احساس کردند در سرنوشت آن دخیل شده‌اند و توقع داشتند حرفشان سندیت داشته باشد. بعدها که دشمنان خانه سینما از میان رفتند، اختلافات، خود را نشان داد اما همچنان اگر خطری منافع مشترک را تهدید کند، اعضا متحد خواهند شد.این کارگردان بر این باور است در تمام دنیا اول صنف‌ها تشکیل می‌شوند و سپس خانه‌ها، در حالی که ما مسیر را وارونه رفتیم. او ساختار امروز خانه سینما را پاسخ‌گوی جامعه سینمای امروزمی‌داند: «امروزه مفهومی به نام جهان دیجیتال، سینما را دگرگون کرده است. بنابراین به بازتعریف مفاهیم احتیاج داریم.»

کیوان کثیریان، روزنامه‌نگار و منتقد سینما نیز گفت اخیرا با ایجاد شرایط خاص در کشور، بسته‌های حمایتی از سوی خانه سینما به برخی سینماگران اختصاص یافت که حواشی بسیاری در پی داشت؛ از جمله نحوه ثبت اطلاعات که به گفته کثیریان در شأن اشخاص نبوده است. رئیس هیئت مدیره در این باره توضیح داد: «متأسفانه در این نهاد، هیچ بانک اطلاعاتی وجود ندارد، ما باور داریم که تقسیم مساوی به معنای عدالت نیست. بنابراین برای اختصاص کمک‌هزینه‌های سالانه احتیاج به پارامترهایی داشتیم، برخی رؤسای صنف، پیشنهاد ایجاد بانک اطلاعاتی دادند، به همین علت پرسشنامه‌ای ایجاد شد که برخی سوالات آن باعث دلخوری شده بود. اما این موضوع هیچ ارتباطی به کمک‌های شهرداری و بسته‌های ازناق نداشت. اگر بخواهیم بانکی اطلاعاتی داشته باشیم، باید شفاف‌سازی کنیم. پس سوالات صرفا برای ثبت اطلاعات است، نه دخالت در مسائل خصوصی.

اسعدیان همچنین درباره وضعیت سینما در شرایط کنونی گفت: «در سال‌های بدی برای سینما به سر می‌بریم. اصلا به آینده خوش‌بین نیستیم. ۴ماه خوب اکران را از دست دادیم و به زودی نیز به ماه محرم می‌رسیم. در زمان نبود اکران، علاوه بر مشکلاتی که برای سالن‌ها، کارگران سینما و سینماگران به وجود می‌آید، تولید هم متأثر خواهد شد. قبیل از عید با پیش‌بینی شرایط، اعتباراتی در نظر گرفتیم تا حدود ۴ماه، بخشی از اعضا را تحت پوشش قرار دهیم. اکنون به شورای مشورتي بحران احتیاج داریم تا با تدبیری در ست، مشخص کند که اکران‌ها باید چقدر و چگونه باشند.»

نام فیلم	شبکه	ساعت
 سجاده	نمایش	۱۳
 ناکی در جزیره هیولاها	کودک	۱۴
 سامیا	نمایش	۱۵
 می‌ثونی منوبخش؟	نمایش	۱۷
 بهشت اردک‌ها	امید	۱۷:۳۰
 رمیان ستارگان (قسمت ۳)	نمایش	۱۹
 نجات یافتگان	نمایش	۲۱
 استالینگرد	نمایش	۲۳

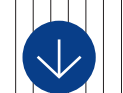
گزیده‌ای از فیلم‌های سینمایی شبکه‌های مختلف صدا و سیما که امروز ۱۲ خرداد ماه روی آنتن تلویزیون می‌روند.

شهرآر

روزنامه شهرآر مید روزنگی

۲۳شنبه ۱۲ خرداد ۱۳۹۹ ۹ شوال ۱۴۴۱ شماره

۱۴SHAHARANNEWS.IR

فرهنگ

بازگشایی فرهنگ‌سراهای مشهد از ۱۷ خرداد

معاون فرهنگی و هنری سازمان اجتماعی و فرهنگی شهرداری مشهد از بازگشایی ۲۱ فرهنگ‌سرا و کتابخانه‌های آن در سطح شهر با رعایت پروتکل‌های بهداشتی از تاریخ شنبه ۱۷ خرداد خبر داد. صدرا یوسفی با اعلام این خبر گفت: «پس از گذشت سه ماه از شیوع بیماری کرونا در ایران و جدی شدن آن، مراکز عمومی از جمله فرهنگ‌سراها، کتابخانه‌ها و سالن‌های مطالعه تعطیل شدند. اکنون نیز پس از ابلاغ پروتکل‌های بهداشتی تصمیم بر آن شده‌است که

این اماکن با رعایت ضوابط و دستورالعمل‌های بهداشتی ستاد مبارزه با کرونا، در تاریخ پادشده بازگشایی شوند. به گفته او پروتکل‌های مربوط به فاصله‌گذاری اجتماعی شامل غربالگری، پروتکل مراقبتی پرسنل، اقدامات کنترلی محیط و کار، بهداشت محیط و فضای باز، و فر د ی،

پاسخ رئیس حوزه هنری انقلاب اسلامی درباره مزایده سینماهای قدیمی مشهد:

پول فروش سینما «آسیا» در مشهد هزینه می‌شود

عکس: محسن یخشنده / شهرآر

نگاراد

sh.afkhami@shahraranews.ir

گزارش روز

ساخت مجتمع‌های سینمایی در سال‌های اخیر در مشهد چهره پررنگی به خود گرفته‌است. از طرف دیگر مزایده، فروش و تخریب سینماهای قدیمی شهر را نیز در دهه‌های اخیر شاهد بوده‌ایم. از بسته شدن و واگذاری سینماهایی چون «مهران»، «شهرقصه» و «بهنم» گرفته تا تخریب و به مزایده گذاشته شدن سینماهای قدیمی‌تر که بخشی از هویت شهر را شکل می‌دهند. در ادامه این روند به تازگی نیز سینما آسیا (فلسطین) به عنوان آخرین سینمای قدیمی مشهد به مزایده گذاشته شده‌است و احتمالا به زودی مشهد یکی دیگر از سینماهای خود را از دست می‌دهد.

● مزایده با تصمیم پایتخت

سینما آسیا یکی از سینماهای قدیمی مشهد است که درست ۶۰ سال پیش در خیابان ارگ (خیابان امام خمینی امروز) با نمایش فیلم «بزن بریم هالیوود» آغاز به کار کرد. این سینما که آن زمان در مرکز شهر

بعد از صحبت‌هایمان با مرادی به سراغ مسئولان کشوری حوزه هنری می‌رویم که در این زمینه تلاشمان برای صحبت با

به پیشنهاد پسر ۱۶ ساله یک روز تعطیلی رفتیم در کوچه پس‌کوچه‌های بافت قدیم مشهد هوایی تازه کنیم. حس زیبای هویت و هم‌داستانی انسان و معماری و در کنارش غصه تخریب و نابودی این یافت، تضاد عجیبی در جان آدم می‌افتند.

از بازار سرشور تا کوچه‌های تنگ اما روح‌نواز خیابان خسروی و دانش و آخوند خراسانی که گذشتیم، رسیدیم به کوچه سینما آسیا، سینمایی که من دومین فیلم را در آنجا دیدم. کوچهای که هنوز می‌شود در آن حس خوب زندگی را احساس کرد. این احساس خوشایند به یک‌باره فروریخت وقتی دیدم بر سر در سینما اطلاعاتیه فروش نصب شده است. سینما آسیا آخرین بازمانده دالان سینمایی ارگ است.

علیرضا حیدری روزنامه نگار

ظاهر اقرار است بفروشد و تخریب کنند! مسئولان حوزه هنری گفته‌اند پولش را خرج سینماهای کوهستانی می‌کنند. آقایان نمی‌دانند، درد، درد سینما و پول نیست فقط؛ درد تاریخ است و هویت. درد گذشته‌ای که دیگر چیزی از آن نمانده است. درد فراموشی یک قطعه از تاریخ مشهد و دفن آن در زیر خاک؛ درست مثل آن همه خانه تاریخی در بافت قدیم که به دلیل مدیریت غلط با خاک یکسان شد و جایش را برج‌های ناموزون گرفت.

آیا از خودشان نمی‌پرسند برای

حافظه تاریخی مشهد هم که شده دست کم یک سینما از آن همه سینماها را به یادگار نگه‌دارند برای نسل آینده؟ واقعا نمی‌شود این سینما را موزه سینمای مشهد کنند.

چرا مشهد نباید موزه سینما داشته باشد؟ نمی‌دانم چه کسی و کجا ولی شاید شهرداری، استانداری، فرهنگ و ارشاد یا اصلا یک آدمی که دلش برای فرهنگ و هنر و تاریخ این شهر می‌سوزد، آستین بالا بزند و نگذارد سینما آسیا فروخته و خراب شود. تاریخ و فرهنگ و هنر کالا نیست و به چوب حراج بریزند. سینما آسیا سرمایه اقتصادی نیست که بفروشید و به سرمایه دیگری تبدیل کنید؛ هرچند آن سرمایه سینمایی دیگر باشد با معماری و هویتی جدید. سینما آسیا سرمایه فرهنگی و تاریخی است. خودش باید بماند با همان ساختار و البته ترمیم شده. آقایان حوزه هنری دست نگه‌دارید شاید دلسوزی پیدا

چرا سینما آسیا را باید احیا کرد

رضا سلیمان نوری روزنامه نگار

و سینماداری است بی‌نتیجه می‌ماند و او ترجیح می‌دهد درباره سینما آسیا توضیحی ارائه نکند. از این‌رو برای پیگیری این ماجرا

خیابان امام خمینی(ره) یا به روایت قدیمی‌ها خیابان ارگ مشهد روزی روزگاری مجلاترین خیابان این شهر بود. از یک سو تمام ادارات دولتی در آن قرار داشتند و از دیگر سوی دیگر شرایط برای انواع و اقسام تفریحات در نقاط مختلف آن برپا بود. در بخشی از خیابان کتابفروشی‌هایی چون برومند قرار داشت که پاتوق روشنفکران بود و در بخشی دیگر پیاله‌فروشی بادالیان که پاتوق جوانان خوشگذران محسوب می‌شد اما از موارد بالا و باغ ملی که پیش از ایجاد خیابان ارگ هم وجود داشت که بگذریم، بدون هیچ تأملی مجموعه سینماهای

هستند نیز توضیح داد: «این فرهنگ‌سراها باید به صورت محدود از کودکان متقاضی ثبت‌نام کنند تا علاوه بر رعایت فاصله‌گذاری اجتماعی، از تجمع تعداد زیادی از آنان در یک محیط سرپوشیده جلوگیری شود البته لازم به ذکر است که این سالن‌ها در پایان هر شیفت کاری ضدعفونی می‌شوند.» به گفته او کتابخانه‌های فرهنگ‌سراها نیز با رعایت ضوابط و دستورالعمل‌های بهداشتی ستاد مبارزه با کرونا و پروتکل‌های ابلاغ شده از تاریخ ۱۷ خرداد بازگشایی می‌شوند و کتاب‌های بازگذاشته شده، به مدت سه روز قرنطینه می‌شوند.

خیابان ارگ بزرگ‌ترین سرگرمی جوانان و حتی خانواده‌های رفت و آمد کننده به این خیابان بود. سینماهایی که از رادیو سیتی آن زمان و انقلاب سال‌های پس از انقلاب آغاز و به مولن‌روژ کوچک استانداری ختم می‌شد و در این فاصله در طول سال‌های قبل از انقلاب حداقل ۸ و حداکثر ۱۱ سینما فعال بود. عددی که با برخی تحولات در سال‌های قبل از انقلاب تا ماجراهای مرتبط با انقلاب و سپس وقایع خرداد ۱۳۷۱ کم و کمتر شد تا اینکه اکنون از آن همه سینما تنها سه سردر و یک سینمای نیمه تخریب شده باقی مانده است. سه سردری که

از سینما را نیز به رخ کشیده است. فراستی اما، به نحوی ستودنی خودش را از اظهار نظر کردن درباره مسائل روزمره و مناقشات موسمی ترد شده در شبکه‌های اجتماعی نهمی می‌کند و اگر بنا دارد که نظری هم بدهد، تمعدا زلف اظهاراتش را به زلف سینما گره می‌زند؛ مثل همین ماجرای اخیر رومینا که در خلال نقد فیلم «خانه پدری» یکی دو جمله هم درباره اصل مسئله بیان کرد. گلمکانی اما، روشی بدانیم که گلمکانی ادعایش را در حوزه سینماست، علاقه خاصی به اظهار نظر درباره مسائل مختلف و داغ‌های مجازی دارد. او بارها در صفحات اجتماعی خود، با اعتمادبه‌نفس بالا و لحن

به واکنش تند هوشنگ گلمکانی به صحبت‌های اخیر فراستی اختصاص داشت. سردبیر ماهنامه فیلم که قبلا هم به بهانه‌های مختلف کنایه‌های ریز و درشتش را به منتقد اثرگذار برنامه هفت وارد کرده بود، این بار با انتشار متنی غیردوستانه، فراستی را به مناظره دعوت کرد. به نظر می‌رسد که در بین موضوع هر دو طرف این دعوا بخش‌هایی آمیخته از حق و باطل وجود دارد که موشکافی مسئله در پرتو تبیین زاویه دید هریک از آن‌ها، می‌تواند به روشن شدن نگاه مخاطب یاری رساند.

شاید چندان بیراه نباشد اگر فراستی را اجرا کننده روشی بدانیم که گلمکانی ادعایش را دارد. هوشنگ گلمکانی بارها منتقد را فردی معرفی کرده که علاوه بر تسلط بر سینما، تجربه زیسته اجتماعی و آگاهی قابل‌انکاو و گسترده از حوزه‌های مختلف نیز برایش ضروری است. در عمل اما، خود او صرفا بر تجربه و تحصیلات سینمایی اش متکی است؛ در حالی که فراستی، علاوه بر هنر، در رشته‌های اقتصاد سیاسی و جامعه‌شناسی هم تحصیل کرده و با حضورش در دو برنامه «شب‌های هنر» و «کتاب‌باز» تسلط خود در زمینه‌هایی غیر

